

Aage Frandsen (SF):

Nogle af de beslutninger, som vi træffer i Folketinget, er særlig vigtige, særlig alvorlige og særlig betydningsfulde, fordi de betyder meget for den danske befolkning.

Der er også nogle beslutninger, som er særlig betydningsfulde, vigtige og afgørende, fordi det er svært at trække beslutningen tilbage ved en senere beslutning. Når et tog er kørt, kan det være svært at standse det, og vi må erkende, at når/hvis de to lovforslag, vi behandler i dag, bliver vedtaget, vil der kun være et begrænset tidsrum, hvor det kan lade sig gøre, at et andet folketingsflertal trækker beslutningen tilbage.

Derfor er det en meget, meget afgørende beslutning. Folketinget skal træffe her, og derfor er der grund til at overveje alle muligheder for, hvordan man kan undgå, at beslutningen bliver effektueret. Vi har været tiltalt af den tanke, at man for en gang skyld skulle benytte sig af bestemmelsen i grundlovens § 42 om, at beslutninger kan sendes til folkeafstemning, for vores betragtning er, at her er der tale om noget, som er afgørende og vigtigt, og som det ikke er muligt at ændre senere. Men vi kan forstå, at der formentlig ikke er flertal for det, og det må vi så tage til efterretning og håbe, at selv om beslutningen bliver truffet i dag, når den ikke at blive effektueret i så høj grad, at den ikke kan ændres, når og hvis der kommer et andet folketingsflertal.

Kl. 10.20

Vi har i Danmark et tv-billede, som er ganske unikt, fordi to store public servicestationer har en meget stor del af markedet, og den danske befolkning er åbenbart meget glad for det, siden den ser netop disse to kanaler. Det er to stationer, som på forskellig vis lever op til public service-kravene, og det viser, at selv om man fra Danmarks Radios og TV 2's side har de samme formuleringer om public service, som der har været tale om tidligere, kan der godt komme noget forskelligt ud af det.

Derfor er det ikke alene det, som står i en bestemmelse om public service, der afgør, om man lever op til det på den ene eller anden måde. Det er også de vilkår, som de pågældende stationer har at leve under, og derfor kan vi se, at Danmarks Radio, som er 100 pct. licensfinansieret, i klart højere grad lever op til en række ting, end TV 2 har været i stand til at gøre.

Sådan er forholdet, og det skyldes jo, at TV 2 allerede i dag i høj grad er nødt til at leve under markedsvilkår. Licensen dækker noget, den er

en stødpude i nogle bestemte situationer, og den er en mulighed i nogle bestemte situationer, men TV 2 er i høj grad nødt til at leve under markedsvilkår, og det bliver mere udpræget fremover.

Det er derfor, man må regne med, at TV 2 langsomt vil ændre karakter i takt med, at det alene bliver afhængigt af markedet. Hvornår den ændring vil ske, med hvilken hastighed den vil ske, og hvor stor den bliver, er der ingen, der kan sige på indeværende tidspunkt, men vi kender en række private stationer på markedet, som alene lever af reklamekroner, og de har selvfølgelig et helt andet udbud af udsendelser end de stationer, som også har licens i ryggen. Sådan er vilkårene af gode grunde.

Der er hele tiden blevet stillet dette spørgsmål: Hvad vil man gøre i stedet for? Det, regeringen har valgt, er at sige, at man sætter licensen ned – forstået på den måde, at den ikke må stige. Her har man valgt det samme, som man har valgt på en række andre områder under henvisning til, at nu er der skattestop, men det koster jo noget, for så er der noget, man ikke kan få.

Nu er det jo ikke sådan, når licensen ikke stiger, at vi ikke kommer til at betale på anden vis, for det gør vi jo. Vi finansierer TV 2 i øjeblikket, fordi vi køber varen. Jeg betaler til TV 2 i øjeblikket, og jeg betaler formentlig også til TV 3, fordi der er reklamekroner i nogle af de varer, jeg køber. Selvfølgelig er det sådan.

Det er fremstillet således: Enten betaler man licensen, eller også betaler man ikke. Jamen jeg betaler da i høj grad. I dag er det det samme på TV 2, som hvis man køber en øl. De nye reklameregler har sørget for, at man bidrager på den samme måde, som når der er tale om en række andre forbrugsgoder, så vi finansierer selvfølgelig alle sammen TV 2's reklamekroner, ligesom vi finansierer TV 3's.

Hvad er så alternativet? Jeg ville lade licensen stige lidt, og jeg ville lade det offentlige overtage nogle af de ting, som i dag betales via licensen, for det synes jeg er fornuftigt. Specielt hvis man synes, at TV 2's og i øvrigt også Danmarks Radios økonomi er trængt, og man synes, at licensen ikke må stige, var det jo sådan set rimeligt, at det offentlige betalte det, som i virkeligheden ikke har noget med TV 2's og DR's public service-funktion at gøre, f.eks. filmaftalen. Den burde i virkeligheden ligge et andet sted.

Jeg er klar tilhænger af, at TV 2 på samme måde som Danmarks Radio skal have mulighed for at indgå aftaler og kontrakter med andre, så